

**Teater-biblioteket. N:o 26, Hon
vill inte gifta sig : dramatisk
situation i...**

Sv Saml Vitt Sv Dram Saml

TEATER-BIBLIOTEKET. N:o 26.

HON VILL INTE GIFTA SIG

DRAMATISK SITUATION I EN AKT.

AF

OTTO MÖLLER.

PERSONER:

1 Herre. 1 Dam.

Pris 15 Cents.

CHICAGO.

And. L. Lofströms Förlag.

n. a.

TEATER BIBLIOTEKET. N:o 28

HON VILL INTE GIFTA SIG

DRAMATISK SITUATION I EN AKT.

OTTO MÖLLER

BERGSTRÖM
F. H. & S. O.

Pris 15 Öre
Köpenhamn
1884

LIBRARY
The University of Toronto

PERSONERNA:

HAN (tjugutre år). HON (aderton år).

(*Ett elegant möbleradt rum*).

HON. Var så god, börja Ni bara!

HAN. Jag, fröken?

HON. Ja, naturligtvis. Ni vill väl inte att jag ska börja heller?

HAN. Men jag förstår verkligen inte hvad fröken menar.

HON. Sää, inte det?

HAN. Nej, jag försäkrar.

HON. Ä' vi kanske inte alldeles ensamma?

HAN (*ser sig omkring*). Joo.

HON. Har inte pappa och mamma helt tyst och stilla gått sin väg hvar genom sin dörr, och är inte min stora sömniga herr bror, som annars alltid brukar göra sig det så bekvämt som möjligt på den här schäslongen, är inte han också plötsligt bortdunstad?

HAN (*ser sig om*). Det ser verkligen så ut.

HON. Nå, godt. Har ni kanske inte liksom en känning af att man med afsikt lämnat oss ensamma med hvarandra?

HAN (*undvikande*). Hm!

HON. Inte?. Om ni vill vara riktigt ärlig?

HAN. Helt visst, fröken. När jag ska' vara ärlig, så...

HON. Medger ni riktigheten af hvad jag säger? Det är bra.

HAN. Ärlighet, ska' jag säga fröken, har alltid varit min svaga sida.

HON. Jag tviflar inte på det. Men för att nu inte komma ifrån det vi egentligen talar om, så: vet ni hvad det betyder, när man afsiktligt lämnar en ung man och en ung flicka ensamma?

HAN. Det beror väl mycket på omständigheterna.

HON. Ja, men nu, vid *detta* tillfälle?

HAN. Åh...

HON. Inga undanflykter nu! Jag hatar allt hvad undanflykter heter. När man ställer om att en ung man och en ung flicka bli ensamma, betyder det att man vill de ska' tala med hvarandra. Förstår ni? Var så god och börja bara, ni — jag står helt och hållet till er tjänst.

HAN. Tycker inte fröken vi göra klokast i att sätta oss lite så länge? Då pratar man också lättare.

HON. Var så god och sitt ni efter behag; jag vill inte sitta. Jag står inte ut med att sitta, när jag är förargad.

HAN. Jaså, fröken är förargad.

HON. Ja, tycker ni kanske det är så underligt?

HAN. Törs man möjligen ta sig friheten att fråga: af hvad anledning?

HON. Af hvad anledning? Det roar er att skämta, min herre. Hvad i all världen skulle jag väl förarga mig öfver om inte öfver er?

HAN. Öfver mig?

HON. Ja, just öfver er.

HAN. Men, herre Gud, hvad har jag då gjort? Jag har inte varit stort mer än en vecka här i era föräldrars hus och endast talat helt obetydligt med er — ännu mindre på något sätt generat er genom mitt uppträdande. Det kan väl hända att jag sett på er lite för ofta, men det kan då väl inte vara någon anledning för er att bli förargad på mig.

HON. Åh, ni ska' inte göra er besvär med att spela oskyldig inför mig. Vill ni kanske ännu alltjämt inbilla mig att ni inte vet hvarför man lämnat oss ensamma?

HAN. På intet vis. Att döma efter frökens egna ord, skulle ju meningen vara den, att ge oss tillfälle att tala lite med hvarandra.

HON. Nå ja, och hvad följer då af att man ger en ung man och en ung flicka ett sådant där tillfälle att tala med hvarann?

HAN. Ibland mycket — och ibland ingenting alls.

HON. Undanflykter nu igen! Hörde ni inte att jag nyss sa', att jag hatar allt hvad sådant heter? (*Häftigt*). Vill ni inte kalla sakerna vid deras rätta namn, så ska jag göra det. Jo, när man låter en ung flicka vara ensam med en ung man, så är meningen den, att de ska' förklara sig för hvarandra, hålla af hvarandra och slutligen gifta sig. (*Med ökad häftighet*). Men jag vill inte tala med er, jag vill inte hålla af er, och jag vill inte gifta mig med er.

HAN (*bockar sig*). Inte jag heller med er.

HON (*häpen*). Hvad vill det säga? Ni vill inte...

HAN. Nej, jag försäkrar er.

HON. Men hvarför har ni *då* kommit? Ah, ni vill bara föra mig bakom ljuset, göra mig trygg och säker för att så mycket lättare öfverrumpla mig. Men jag låter inte lura mig. Här har allt varit flera före er. De kommo allesammans med allvarliga miner och låtsade som de hade affärer med pappa liksom ni nu, men jag genomskådade dem strax allihop och sa' dem rent ut redan vid första samtalet att de inte skulle göra sig något ytterligare omak — precis som jag nu säger detsamma till er. Ni förstår mig?

HAN. Fullkomligt. Och som sagdt...

HON. För jag *vill* inte gifta mig med er.

HAN. Mycket bra. Men...

HON. Inte på några villkor.

HAN. Jag delar fullkomligt frökens åsikt.

HON. Gör ni verkligen? Ah, det vill ni bara inbilla mig för att försäkra er om ett hyggligt återtag. Ni kan vara säker på, att jag vet ganska väl...

HAN. Men när jag nu försäkrar er, när jag ger er mitt ord på att jag däremot just kom hit för att *inte* gifta mig med er.

HON. Är det verkligen sant?

HAN. På heder och tro.

HON. Men hvarför har ni då kommit hit?

HAN. Tillåt mig anmärka, att ni redan en gång förut ställt den frågan till mig.

HON. Men ni har inte besvarat den.

HAN. Därför att ni talar oafbrutet.

HON. Ni är just inte artig.

HAN. Jag vill ju heller inte gifta mig med er.

HON. Därför behöfver ni väl inte vara oartig.

HAN. Jag trodde, uppriktigt sagdt, inte att ni skulle sätta något värde på ett kavaljersmässigt uppträdande å min sida.

HON. Det var inte vackert sagdt.

HAN. Men i alla händelser ärligt menadt.

HON. Nå ja, må vara! Kanske ni nu vill vara nog vänlig att förklara mig hvarför ni egentligen kommit hit?

HAN. Ska' vi inte först sätta oss, så går samtalet lättare.

HON. Som ni behagar. *(De sätta sig i hvar sitt hörn af soffan så långt ifrån hvarandra som möjligt. Han betraktar henne oafbrutet. Hon ser då och då på honom, men slår genast ned ögonen, när han möter hennes blick).*

HON. *(efter en paus).* Nå?

HAN. Förlåt mig, min fröken, men utan att själf märka det, föll jag plötsligt i tankar.

HON. Och hvad tänkte ni då på?

HAN. Jag trodde att tankar var tullfria.

HON. Mycket riktigt, och jag tänker visst inte tilltvinga mig edra förtroenden. Det var bara min första fråga jag önskade få besvarad.

HAN. I det hänseendet står jag helt och hållet till frökens tjänst.

HON. Men det säger jag er på förhand: Inga lurendrejerier!

HAN. Nej, hur kan ni tro! Jag ska' vara så ärlig och uppriktig mot er, som det på allt sätt är mig möjligt.

HON. Ja, det är bra. Alltså...

HAN. Jo, ser ni, min gamle onkel — jag håller så innerligt af honom, ty han har varit mig i faders ställe och insatt mig till sin universalarvinge — han sade för någon tid sedan till mig... jag var just hemkommen från ett muntert ungarlssällskap... "Hör, Anton" — jag heter nämligen Anton — "nu är det snart på tiden att du ser dig om efter en hustru". — "Det är väl vara skämt af dig, onkel," svarar jag helt bekyttad. "Nej, alldeles inte," brummar han och drar upp ögonbrynen i vädret — "det är mitt fulla allvar; du är gammal nog, min gosse lilla, och det är min varma önskan att se dig väl gift, innan jag själf ger mig härifrån." — Jag nekar inte till att jag blef duktigt skrämnd, ty uppriktigt sagdt hade jag bra mycket hellre sett att han bedt mig hänga mig.

HON. Verkligen? Det kan jag då i själfva verket hålla er räkning för.

HAN. Ja, inte sant? *(Flyttar sig litet närmare.)* "Onkel," började jag efter en stunds tystnad, "jag har inga sådana egenskaper som fordras för att bli äkta man, jag skulle göra min hustru och mina barn olyckliga. Jag är lättsinnig, obeständig..."

HON. *(ser forskande på honom).* Men är det nu också verkligen sant?

HAN. Ähnej, kanske inte så helt och hållet; men något måste jag ju hitta på att svara.

HON. Ja, naturigtvis. Jag hade gjort detsamma i ert ställe.

HAN. Nå ja, men det hjälpte inte alls. Onkel tog bara på sig sin allra värdigaste min och sa: "Anton, du ska' gifta dig. Du är visserligen lättsinnig —" onkel har nämligen alltid varit stark i sina uttryck — "men i alla fall inte i så hög grad att ett äktenskap kan skada dig — tvärtom ska' en vacker och god liten hustru göra dig till en riktigt människa."

HON (*föraktligt*). Åh!

HAN. "Du ska' resa," fortsatte onkel och nämnde det här stället — "där finns en ung flicka, som just skulle passa för dig, en god och vacker liten en —"

HON. Det är jag. (*Stiger hastigt upp; häftigt*). Men då vill ni ju i alla fall...

HAN (*stiger upp*). Nej, nej, visst inte! Det var ju bara min onkel som ville det. — Hör nu vidare!

HON. Ni narrar mig inte?

HAN. Nej, det försäkrar jag er. Låt oss bara helt lugnt sätta oss igen. (*De sätta sig som förut*). Ja, hvar var det nu jag slutade? Jo, nu har jag det. "En vacker och förtjusande flicka, som dessutom är klok och förständig — hon ska' bli din hustru." — "Onkel!" skrek jag till, "det kan väl aldrig vara din mening att jag ska' binda mig vid en varelse som jag inte älskar och inte en gång känner? Det gör jag inte — inte på några villkor."

HON. Det var alldeles rätt af er.

HAN. Ja, det måste onkel slutligen medge. "Men," tillade han, "därför ska' du också strax bege dig dit för att lära känna och älska henne, innan du gifter dig med henne."

HON. Men, inte sant, ni vill ju inte...

HAN (*flyttar sig litet närmare*). Är ni mycket rädd?

HON. Berätta bara vidare!

HAN. Nå ja, jag kunde naturligtvis inte göra annat än ge efter för onkels böner, han har ju som sagdt bevisat mig så mycket godt och dessutom insatt mig till sin universalarfvinge. "Må göra," sa' jag till honom, "jag ska' efterkomma din önskan och resa dit för att se på den där lilla... förlåt uttrycket... den där lilla Kamilla. Men som sagdt, jag reser endast för att du vill det, och det säger jag dig på förhand: till något giftermål låter jag inte tvinga mig."

HON. Det var riktigt sagdt. Detsamma svarade jag också pappa. (*Ifrikt*). Jag är ingen handelsvara. Jag låter inte sälja mig. När mitt hjärta inte säger ja, ska' min mun heller inte göra det.

HAN. Nej, naturligtvis! Det skulle ju inte vara någon mening i.

HON. Inte den allra ringaste!

HAN. På det hela taget har *det* att låta tvinga sig till någonting alltid förefallit mig förskräckligt.

HON. Mig också.

HAN. Och naturligtvis isynnerhet när fråga blir om att ingå ett äktenskap — ett band för hela lifvet. Blotta tanken därpå kommer mig att rysa. Nej, hellre då aldrig gifta sig!

HON. Ja, tusen gånger hellre!

HAN. Men då ä' vi ju fullständigt öfverens?

HON. Ja, fullständigt. Och jag kan inte säga er hur det gläder mig, att jag misstagit mig på era afsikter. Men det är också pappas och mammas fel, för... nu ska' ni få höra. (*De flytta sig samtidigt närmare hvarandra*). Dagen innan ni kom, sa' pappa till mig: "I morgon kommer den unge kandidaten Schou på besök. Det är en brorson till min bästa vän, justitierådet, som du känner, och det vill jag säga dig: jag tål alldeles inte att du behandlar honom på samma sätt som du hittills behandlat alla unga herrar, hvilka kommit i huset hos oss. Således visste jag ju hvad klockan var slagen och, rent ur sagdt, jag har inte varit lite ängslig för hur historien skulle sluta, för när pappa en gång satt sig något i sinnet, är han just inte att leka med. Och mamma, vet ni hvad hon sa'? (*Ler*): Hon sa': "Låt nu se att du är förnuftig, min flicka, och inte onödigtvis gör din pappa ond". — Det var ju tydligt nog, eller hur? (*Allvarlig*). Men lika mycket, *det* beslöt jag strax: låta tvinga mig *vill* jag inte, kosta hvad som helst. Pappa kunde skicka bort mig, göra mig arflös...

HAN (*leende*). Åhnej!

HON! Ja, ja! ni ska' alls inte skratta åt det. Men om ni bara ville hjälpa mig och säga rent ut till er onkel, att ni inte kan älska mig och inte vill gifta er med mig, så tänker jag allt ska' gå bra. Och inte sant, det vill ni ju göra?

HAN. Naturligtvis vill jag det. (*Flyttar sig litet närmare till henne*). Alltså är det öfverenskommet att vi två hålla i hop?

HON (*räcker honom handen*). Ja, det ska' vi lofva hvarandra. Åh, jag ska' bli er så tacksam, bara ni vill hjälpa mig. Men hvad tror ni er onkel ska' säga?

HAN. Han får väl lugna sig.

HON. När tänker ni fara tillbaka till honom?

HAN. Helst nu strax.

HON (*drar tillbaka sin hand och flyttar sig längre från honom*). Fy, det var riktigt ohöfligt sagdt! Tycker ni så illa om att vara hos oss?

HAN. Nej, tvärtom; men ni sa' ju själf helt nyss att ni var förargad på mig.

HON. Det kan ni väl förstå att jag inte är numera.

HAN. Min närvaro är således er inte obehaglig?

HON. På intet sätt. Nu vet jag ju att ni inte vill gifta er med mig. (*Uppsluppet*). Nej, hvad det var lustigt! Pappa, mamma och er onkel tro att vi ä' — hvar de nu ha fått det ifrån — förälskade i hvarandra och vi...

HAN. Kunna inte tåla hvarandra.

HON. Nej, så illa är det då inte.

HAN. Men nära på.

HON. Åh, det är makalöst! Men, herr Schou, nu ska' ni låtsas vara riktigt förälskad, när pappa och mamma ä' närvarande, och så en dag förklarar ni plötsligt för dem, att ni alldeles inte kan fördra mig, att jag är en obehaglig, illa uppfostrad flicka, som ni inte för allt i världen skulle vilja ha till hustru. Mina föräldrar ska' däraf för framtiden lära sig att det är barnet och inte föräldrarna, som ska' utse den man...

HAN. Ursäkta mig, fröken, ni drar nu en slutledning ur falska premisser. Jag reser redan i dag.

HON. Ah! Gör ni? Det var bra ledsamt! Nu först är jag glad åt att ni är här.

HAN. Om ni befaller det, stannar jag naturligtvis gärna här ännu några dagar.

HON. Jag kan inte befälla öfver er, jag önskade bara...

HAN. Och jag vill gärna uppfylla alla edra önskningar.

HON. Ni kan vara mycket älskvärd — när ni vill.

HAN. Och ni är förtjusande antingen ni vill eller inte.

HON. Bara inga komplimanger; sådana afskyr jag. Men hvad tänker ni nu skrifva till er onkel ifall ni stannar här ännu ett par dagar?

HAN. Jag har redan skrivit till honom.

HON. Ah, säg mig hvad ni har skrivit.

HAN. Med största nöje. Jag beskref huset här — och omgifningarna.

HON. Det intresserar mig inte. Hvad skref ni om mig?

HAN. Jag sa' att ni var mycket — elak.

HON. Det var inte vackert af er.

HAN. Att jag fann er ful.

HON. Såå?

HAN. Och inte synnerligt klyftig. Kort sagdt att ni var af den beskaffenhet att jag inte för all världens ägodelar ville binda mig vid er för hela lifvet.

HON. Är jag verkligen så obehaglig?

HAN. Nej, tvärtom, jag finner er förtjusande.

HON. Men?

HAN. Vacker och älskvärd.

HON. Således är det bara för er onkel ni gjort mig så afskyvärd?

HAN. Ja, naturligtvis; jag vågade inte annat, ty hvad skulle jag eljest svara, när han frågade mig, hvarför jag inte ville gifta mig med er? Själfr har jag hela tiden funnit er förtrollande — och hvem vet? Hade inte detta fatala tvång funnits hade jag kanske redan för länge se'n varit kär i er upp öfver öronen. (*Hon rycker till*). Naturligtvis skulle jag på förhand vetat att ni inte hatade mig, ty kärlek bara å ena sidan har aldrig haft något lockande för mig.

HON. Hata? Min Gud, hvarför skulle jag hata er? Tvärtom. Nu förs jag väl säga det, då vi i alla fall inte gifta oss. Jag tycker mycket bättre om er än om hvilken som helst af alla andra unga män, som kommit i vårt hus. Ni är ärlig och god.

HAN. Men obehaglig.

HAN. Det är inte sant — alldeles inte.

HAN. Ni finner mig inte längre obehaglig?

HON. Det har ni aldrig varit.

HAN. Och inte längre afskyvärd?

HON. Hur kan ni komma på en sådan idé?

HAN. Då stannar jag med glädje kvar här så länge ni vill, ty jag

har, vid Gud — nu törs jag säga det — aldrig tyckt så bra om någon flicka som om er.

HON. Är det verkligen sant?

HAN. Ja. Jag säger er att ni är en ängel. Jag beundrar er. Vill ni vara min vännan? Ty — inte sant? — om vi också inte gifta oss, kan vi ju vara goda vänner för det, eftersom vi i alla fall ha lofvat hvarandra att hålla ihop?

HON (*räcker honom handen*). Ja, herr Schou, jag vill gärna vara er väninna.

HAN. Men då får ni inte kalla mig "herr Schou"; det låter så främmande. Kalla mig Anton, det hör jag mycket hellre.

HON. Alltså, herr Anton.

HAN. Inte heller "herr" — inte sant?

HON. Nå, Anton då.

HAN. Och jag får ju också kalla er Kamilla — eller hur?

HON. Ja, det får ni.

HAN. Alltså: kära Kamilla — för jag får väl också säga *kära*?

HON. Ja — om ni verkligen tycker så bra om mig.

HAN. Det gör jag, det kan i vara viss på. Ända från första ögonblicket jag såg er, har jag tyckt bättre om er än om någon af alla andra unga flickor jag hittills sett. Vi tala ju helt öppenhjärtigt med hvarandra, inte sant?

HON. Helt öppenhjärtigt. Som vänner behöfva vi inte dölja något. Berätta bara vidare!

HAN. Och då ni skulle räcka mig handen till välkomsthälsning, märkte jag tydligt att ni försökte se trötsig och fränstötande ut, men det ville i alla fall inte lyckas, ty — minns ni det? — Då våra blickar möttes, råkade vi bägge att le — helt ofrivilligt.

HON. Det var ert fel, ty ni såg helt annorlunda ut än jag hade tänkt mig.

HAN. På hvad vis?

HON. Jo, jag hade naturligtvis föreställt mig att ni skulle se ut liksom alla de andra och att ni strax skulle göra er besvär med att vara förekommande och visa er underdånig — usch! Jag hatar denna krypande underdånighet hos herrarna, ty de mena i alla fall inte något med det.

HAN. Men?

HON. Ni däremot kom helt rättfram, tog min hand och såg mig in i ögonen; och så — jag vet inte hur det gick till, för jag var likväl så förargad — kom jag i alla fall att småle.

HAN. Och se'n vid bordet?

HON. Ja, då ni hela tiden satt och såg på mig? Ah, hvad jag var förbittrad! Ty — det måste ni själf medge — jag kunde ju inte tro annat än att ni ville gifta er med mig.

HAN. Jaså?

HON. Men det oaktadt kunde jag inte annat än tycka bra om er; hela ert sätt var så städadt, rättframt och naturligt.

HAN. Och ändå var ni förargad?

HON. Ja, men ni retade mig också afsiktigt med alla de blickar ni sände mig, fast ni mycket väl kunde märka att det irriterade mig.

HAN. Jag kunde inte låta bli att se på er, ty ni var så söt. Och ni såg för resten själf på mig.

HON. Ja, när ni vände hufvudet åt andra sidan — eljest tordes jag inte, för jag var likväl lite rädd för er. Till och med nu nyss — men jag berättar visst alldeles för mycket.

HAN. Nej, visst inte. Nu nyss sa' ni...

HON. Ja, då vi blef ensamma. Jag fick ju lof att vara modig, men det var jag alldeles inte. Nu törs jag nog tillstå det, då det är öfverståndet. Hade jag inte varit så indignerad öfver att jag skulle tvingas till något utan hänsyn till min egen vilja...

HAN. Men, kära Kamilla, hvad skulle ni då gjort, om jag verkligen älskat er och anhållit om er hand?

HON. (förlägen). Jag vet inte...

HAN. Skulle ni blifvit förtviflad?

HON. Ja, om pappa hade tvungit mig — och det hade han nog gjort.

HAN. Det är således detta tvång, som gjort er så onådig mot mig?

HON. Kanhända.

HAN. Och om vi nu träffat hvarandra under andra förhållanden — såsom vanligtvis annars en ung flicka och en ung man träffas?

HON. Jag vet verkligen inte...

HAN. (flyttar sig närmare henne). Vi ha endast känt hvarandra helt kort tid, kära Kamilla, men då vi nu i alla fall blifvit vänner, skulle ni ha något att invända emot att vi sa' *du* till hvarandra? Det låter så godt och förtroligt, och så pratar man alltid lättare med hvarandra — inte sant? Ni säger inte nej, eller hur?

HON. Nej, om ni nödvändigt vill det, så...

HAN. Inte *ni*!

HON. Näja, om *du* nödvändigt vill det, så — har jag inte något emot det.

HAN. Tack, du är bra söt.

HON. Är jag?

HAN. Ja, och snäll.

HON. Tycker ni — du, menar jag. Ah, så underligt det är att säga du!

HAN. Men inte obehagligt?

HON. Nej, inte obehagligt.

HAN. Ätminstone inte, när man tycker om hvarandra, eller hur?

HON. Nej.

HAN. Men det var det jag ville ha klart, söta Kamilla; vi ä' alltså öfverens om att afsky allt hvad tvång heter?

HON. Ja, jag hatar tvång.

HAN. Men tycker du inte nu att vi själfva på sätt och vis pålägga oss ett visst tvång?

HON. Hur menar du?

HAN. Jo, ser du, man har velat tvinga oss att gifta oss med hvarandra; men nu tvinga vi ju oss själfva i stället att alls inte älska hvar-

andra, äfven om vi för öfrigt kunde tycka tillräckligt bra om hvarandra. Är inte det också att pålägga sig ett outhärdligt tvång? Vet du till exempel, hvad jag skulle ha den gränslösaste lust till?

HON. Hvad då?

HAN (*lägger armen om hennes lif*). Att kyssa dig! Men det törs jag naturligtvis inte.

HON (*ser på honom*). Jo, det törs du; man ska' inte låta tvinga sig.

HAN. Ack nej, min egen söta Kamilla, du har så rätt. (*Kysser henne*). Och om vi nu verkligen kom att älska hvarandra, skulle vi väl då låta tvinga oss af hänsyn till det tvång, som från början blef oss pålagdt? Det skulle ju endast vara ett dubbelt tvång. Tycker inte du det också?

HON. Jo, för den händelse vi kom att älska hvarandra, skulle vi inte låta tvinga oss till att låta bli att gifta oss.

HAN. Nej, inte sant? Och vet du hvad? Jag tror nästan vi två skulle passa utmärkt bra för hvarann.

HON. Omöjligt är det i alla händelser inte.

HAN. Ända från första ögonblicket jag såg dig, har jag tyckt så mycket om dig. Jag kunde ju inte annat, så söt som du är. Åh, Kamilla, om du bara höll hälften så mycket af mig som jag af dig!

HON. Hvarför inte lika mycket?

HAN. Gör du verkligen? Håller du lika mycket af mig som jag af dig!

HON. Som du af mig? Det tror jag visst. Annars vore det ju en dålig vänskap, som kommit till stånd emellan oss, inte sant?

HAN. Men, Kamilla, om...

HON. Hvad?

HAN. Om jag nu verkligen älskade dig?

HON. Älskade mig?

HAN. Ja. Skulle du då också älska mig tillbaka? (*Hon tiger*).

Vi låta inte tvinga oss, förstås.

HON (*lifligt*). Nej.

HAN. För det tjänar ingenting till att neka det längre: Jag tror...

HON. Hvad då?

HAN. Nej, jag tror det inte, jag är säker på det.

HON. Hvilket?

HAN. Att jag trots allt — skulle bli utesägligt lycklig om du samtyckte att bli min lilla hustru. (*Hon lutar hufvudet mot hans axel utan att svara*). Du svarar inte?

HON. Hvad ska' jag svara?

HAN. Vill du kanske jag ska' resa min väg igen?

HON. Nej, nej, det ska' du inte.

HAN. Jag ska' således stanna kvar?

HON. Ja.

HAN. Men...

HON (*håller handen på hans mun*). Inte fråga mera. Du vet ju så väl alltsammans!

HAN. Allt?

HON. Ja, alltsammans. (*Slår armarna om hans hals. Paus.*)

HAN. Du!

HON. Ja.

HAN. Om dina föräldrar nu såg oss?

HON. Så vore det inte mer än rätt åt dem.

HAN. Rätt?

HON. Ja, hvarför ha de låtit mig vara ensam med dig?

(*Ridån faller hastigt.*)

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

